

Vlastimil Ježek. Rada s novým kupcem již podepsala i kupní smlouvu, podle níž společnost ECM Radio Plaza zaplatí Českému rozhlasu za pankrácký mrakodrap 285 milionů korun. Zakladatelem společnosti ECM Radio Plaza je firma ECM, která působí v Praze od roku 1992 a podniká v oblasti správy investic. Aktivita ECM vzrostla z 30 milionů USD v roce 1991 na 200 milionů v roce 1997. Akcionáři ECM jsou domácí i zahraniční subjekty. Nabídku ECM vybrala komise z pěti uchazečů o koupi mrakodrapu. Společnost nepřišla sice s nejvyšší finanční nabídkou (odhadní cena objektu byla stanovena na 650 milionů korun), zato podle Ježka doložila svou solventnost a schopnost pravidelně splácet. Ředitel společnosti ECM Milan Janků na tiskové konferenci oznámil, že do rekonstrukce a rozvoje rozestavěného objektu hodlá ECM vložit 1,5 miliardy korun. Záměrem nového majitele objektu je vybudovat na Pankráci do konce roku 2001 administrativně obchodní a zábavní centrum. Mrakodrap poslouží jako administrativní centrum s pronájmem kanceláří vhodných pro velké firmy. Budova určená původně nahrávacím studiím se přemění na zábavní centrum včetně multikin. V plánované hospodářsko-technické budově bude zřízeno nákupní centrum. Součástí projektu je tisíc parkovacích míst (viz Týdeník Rozhlas č. 30/1999). (Dále viz 30. 12. 1999.)

30. června 1999 – České vysílání Rádía Svobodná Evropa oslavilo pětileté výročí svého přestěhování z Mnichova do Prahy. V sídle ČRo 6/RSE v Dykově ulici v Praze se sešly k jubilejní slavnosti četné významné osobnosti politiky, kultury i žurnalistiky. Velvyslanec USA v ČR John Shattuck ve svém projevu konstatoval: „Spojené státy zůstanou velmi silným a hrdým podporovatelem tohoto skvělého šířitele pravdy – českého vysílání Svobodné Evropy.“ (Viz Týdeník Rozhlas č. 30/1999. Dále viz 1. 7. 1994.)

30. června 1999 – Skončilo šestileté funkční období generálního ředitele Českého rozhlasu Vlastimila Ježka. Generálním ředitelem ČRo se stal 28. června 1993 (viz příslušné datum). (K tomuto tématu viz 8. 2., 17. 2. a 10. 3. 1999.)

1. července 1999 – Nový generální ředitel ČRo Václav Kasík se ujal funkce. Do ní jej zvolila Rada ČRo 9. června 1999. Ve funkci vystřídal Vlastimila Ježka. (K tomuto tématu viz 9. 6. a 11. 6. 1999.)

1. září 1999 – ČRo 1 – Radiožurnál výrazně změnil skladbu svého dopoledního programu. Základní novinkou jsou stručné zprávy každou půlhodinu s informacemi z domova, ze světa a se zprávou o počasí. Z novinek se ve vysílání objeví v každý pracovní den v 9.35 hodin relace „Zdraví“ a v 9.40 hodin „Velké malé zprávy“, obsahující informace, zajímavosti a paradoxy ze společenských a přírodních věd i techniky. Další novinkou je v 10.35 hodin každodenní relace „Co nás pálí“. Zpravodajové ze studií ČRo v ní budou informovat o problémech lidí v regionech. Ve vysílání ovšem nadále zůstala i obsáhlejší publicistika (cca 20 minut) především oblíbená relace „O všem s vámi“. Více než dosud se však soustředí na spotřebitelská témata, bydlení, zdraví. I v odpoledním programu se objevil nový projekt: publicistický pořad „K věci“ (16.10 hodin). Jde o analytický rozhovor Jana Pokorného s aktérem právě probíhající významné události v oblasti hospodářské, politické či společenské (viz Týdeník Rozhlas č. 37/1999).

2. září 1999 – ČRo – Regina Praha se stává metropolitním rádiem. Na tiskové konferenci to oznámil náměstek ředitele ČRo – Regina Praha Ivan Hanousek. „Metropole je specifická tím, že se zde stále něco děje, a proto je prvořadým úkolem Reginy Praha informovat rychle a důvěryhodně. Nové vysílací schéma je koncipováno jako zpravodajsko-publicistické, přičemž informace o událostech v hlavním městě tvoří 70 procent zpravodajství. Druhým důležitým prvkem, které metropolitní vysílání Českého rozhlasu zdůrazňuje, je lidská serióznost a styl, kterým rádio komunikuje s posluchači. Ve schématu Reginy se proto objevuje řada kontaktních pořadů, v nichž posluchači mluví přímo do živého vysílání, jako jsou ‚Radioúřad práce‘, ‚Zastavte se na kus řeči‘ nebo ‚Recept po babičce‘. Nové jsou i znělky, slogany a hudební program,“ konstatoval Hanousek. (Dále viz 1. 12. 1999.)

15. září 1999 – Český rozhlas v Hradci Králové otevřel svou novou prodejnu v budově hradeckého studia v Havlíčkově ulici. Jde o první prodejnu Českého rozhlasu mimo Prahu.

16. září 1999 – Dny české židovské kultury v ČRo 3 – Vltava vyvrcholily čtyřhodinovým přímým přenosem z Pinkasovy synagogy v Praze „Každý člověk má své jméno“. Více než tři stovky osobností se tu vystřídaly při veřejném čtení jmen českých Židů, kteří zahynuli v nacistických koncentracích. Bylo přečteno přes 3000 jmen – symbolický výběr z 24 transportů vypravených do vyhlazovacích táborů. V průběhu večera vysílala stanice Vltava rozhovory s účastníky čtení (viz Týdeník Rozhlas č. 41/1999). Jako třetí ze tří set osobností, které se ve čtyřhodinovém veřejném předčítání vystřídaly, přednesl desítku jmen prezident republiky Václav Havel. V následném rozhovoru pro ČRo 3 – Vltava uvedl, že připomínat si a znát minulost je důležité: „Zvláště dnes v našem prostředí, kde

mnoho mladých lidí chodí a volá ‚nic než národ‘ a netuší, co to znamená a jaké důsledky to může mít.“ Pořad získal hlavní cenu na 8. ročníku soutěžní přehlídky Report '99.

- 17. září–31. října 1999 – V Brně se uskutečnila výstava Kouzelný svět rozhlasu, která připomněla 75. výročí zahájení rozhlasového vysílání z Brna.** Návštěvníci se mohli seznámit nejen s dokumentačními materiály, ale také s historií rozhlasových přístrojů. Rozhlasové vysílání v Brně začalo v červenci roku 1924 z brněnského Komárova pravidelným vysíláním burzovních zpráv. Od 1. září 1924 se v Brně vysílalo z přístavku na střeše Zemského domu, kde bylo umístěno první studio. Později se brněnský rozhlas přestěhoval do budovy v dnešní Lidické ulici.
- 16. října 1999 – Novým šéfredaktorem stanice ČRo 2 – Praha se stal Miroslav Dittrich. Ve funkci vystřídal Miroslava Bobka** (viz 20. 11. 1997). Nový šéfredaktor ČRo 2 – Praha začínal v někdejší Československém rozhlasu jako technik na vysílacím pracovišti, poté pracoval jako redaktor ve zpravodajské směně a jako redaktor a reportér v ekonomické redakci zpravodajství. Miroslav Dittrich se podílel na formátování a provozu Rádia Alfa jako šéfredaktor zpravodajství, později jako programový ředitel. V roce 1995 pracoval jako reportér v TV Nova, v roce 1996 v Lidových novinách jako vedoucí ekonomické redakce. Téhož roku se stal vedoucím ekonomické redakce České televize, kde později působil jako moderátor pořadu V pravé poledne, dramaturg a moderátor ekonomických pořadů (viz Týdeník Rozhlas č. 46/1999).
- 20. listopadu 1999 – V pražském sídle Českého rozhlasu v Praze na Vinohradech se uskutečnil další Den otevřených dveří.** Opět se setkal s mimořádným zájmem veřejnosti.
- 25. listopadu 1999 – Úvahy o zvyšování koncesionářských poplatků za rozhlas poslanci v současné době odmítají a od této myšlenky již ustupuje i Rada ČRo.** Zprávu ve svém servisu zveřejnila ČTK s odvoláním na zasedání mediální komise Poslanecké sněmovny. „Poslanci i členové Rady se však většinou shodli na tom, že zvýšit příjem z poplatků by mohla změna v systému jejich vybírání. Zatímco nyní poplatky platí ten, kdo uvede, že má rozhlasový přijímač, v budoucnu by mohl zákon vycházet z předpokladu, že je musí platit každý. Člověk, který by se chtěl této povinnosti zbavit, by pak musel prohlásit, že rozhlasový přijímač neovládá. Vyšší příjmy z poplatků by podle poslanců mohlo přinést zrušení monopolu České pošty, která má dosud jejich výběr ze zákona na starosti. Komise ministerstva kultury požádala, aby ve spolupráci s poslancem Ladislavem Skopalem (ČSSD) připravilo legislativní podobu takových změn,“ napsala agentura.
- 1. prosince 1999 – ČRo – Regina Praha obměnila své vedení.** Ředitelem stanice zůstal nadále Michal Novotný. Dosavadního šéfredaktora Jiřího Černohorského však nahradil Karel Zajíc, který působil krom jiného v Rádiu Alfa. Ekonomického náměstka Karla Čapka, který odešel do důchodu, nahradil Marek Tietze.
- 6. prosince 1999 – Český rozhlas Ostrava slavnostně otevřel ve své budově v ulici Dr. Šmerala reprezentační prodejnu ČRo.** Jde o druhou mimopražskou reprezentační prodejnu ČRo (viz 15. 9. 1999).
- 30. prosince 1999 – Pomyslný seriál prodeje rozhlasového mrakodrapu v Praze na Pankráci definitivně skončil.** Závěrečné dokumenty prodeje rozestavěného rozhlasového střediska v Praze na Pankráci podepsali generální ředitel ČRo Václav Kasík a předseda představenstva ECM Radio Plaza Milan Janků. Společnost ECM zároveň převedla na účet ČRo poslední splátku za objekt ve výši 228,5 milionů korun. Ve zpravodajské relaci Ozvěny dne to oznámil ČRo 1 – Radiožurnál. Peníze, které rozhlas prodejem získal, chce využít k rekonstrukci nynějšího sídla na Vinohradech. (Další podrobnosti viz 30. 6. 1999.)
- 31. prosince 1999 – ČRo 6/RSE od vysílání poslední relace německé stanice Deutsche Welle (DW) v češtině.** DW je německou veřejnoprávní rozhlasovou a televizní stanicí. Vysílání DW do zahraničí je financováno ze státního rozpočtu a má za úkol zprostředkovávat co nejuplněnější obraz o Německu. Vedení DW rozhodlo v říjnu 1999 o omezení programů a počtu pracovníků ve vysílání do zahraničí, to se dotklo české a slovenské redakce, které byly zrušeny k 31. prosinci 1999. Podle úsporných opatření německé vlády má být rozpočet DW do roku 2003 snížen z nynějších 640 milionů marek ročně o 89 milionů. Již v roce 1993 bylo vysílání DW do České a Slovenské republiky omezeno z dřívějších dvou na jednu hodinu denně. Rovněž personální stav redakce prošel redukcí. Před listopadem 1989 měla česká a slovenská redakce přes 30 redaktorů, v poslední době zbylo devět kmenových redakčních pracovníků v české a pět ve slovenské redakci. Dále měla redakce zhruba desítku externích spolupracovníků v různých částech Německa. České a slovenské vysílání DW vzniklo v roce 1956.

2000

- 3. ledna 2000 – Stanice Praha Českého rozhlasu začala vysílat nový pořad „Káva o čtvrté“.** Posлуhači v něm každý všední den mezi 16. a 17. hodinou uslyší zejména besedy na aktuální témata. Na přípravě některých besed spolupracuje Český rozhlas s Českou televizí (například s tvůrci televizního pořadu Fakta či Ekonomický týdeník). Do všech pořadů vstupují posluchači s telefonními dotazy.
- 8. ledna 2000 – Českým hitem století se stala píseň J. Vejvody a J. Zemana „Škoda lásky“.** Anketu vyhlásil ČRo 1 – Radiožurnál 24. března 1999 (viz).
- 1. února 2000 – Stanice Praha Českého rozhlasu začala upravovat vysílací schéma.** „Změny se dotknou všech tradičních programů, nastanou však pozvolna a v několika etapách,“ konstatoval na tiskové konferenci 20. ledna 2000 dramaturg Prahy Pavel Kácha. Ranní blok Dobré jitro má být aktuálnější a kromě metropole obsáhne informace z regionů. „V nové podobě všedního dne na stanici ČRo 2 – Praha se výrazněji uplatní moderátoři. Mluvené slovo bude provázet příjemná, převážně česká hudba,“ doplnil Kácha.
- 3. dubna 2000 – Regína Praha zahájila jako první regionální stanice Českého rozhlasu čtyřadvacetihodinové vysílání.** Současně s tím výrazně změnila i vysílací schéma. Novou tvář Regíny označil na tiskové konferenci šéfredaktor stanice Karel Zajíc za „zpravodajsko-publicistické rádio pro Prahu a okolí“. V programu Regíny se objevila hlavní zpravodajská relace „Události dne“ vysílaná ve všední dny v 7.00, 13.00, a 18.00 hodin, v sobotu ve 13.00 a 18.00 hodin, v neděli v 18.00 hodin. Zavedeno bylo i noční talk show „Napiš, zavolej!“, v němž na dotazy posluchačů odpovídají experti z různých oborů. Novinkou je i diskusní pořad „Mezi námi“, který je věnován Pražanům. Hosty pořadu jsou zástupci městských částí, neziskových organizací či politici.
- 21. dubna 2000 – Deník Mladá fronta Dnes zveřejnil informaci, že Český rozhlas používá nelegálně na svých počítačích programové vybavení od společnosti Microsoft.** Případ řeší specialisté na softwarové pirátství z Policejního prezidia České republiky. „Jde o takzvaný kancelářský software. Situaci se snažíme řešit zpětným odkoupením licencí. Na ostatní aplikace vlastníme oprávnění,“ citovala Mladá fronta Dnes ředitele technického odboru ČRo Martina Zadražila, který nedokázal říci, kolik nelegálních kopií programů v Českém rozhlasu existuje a kdo je rozšířil. Podle něj jde však řádově o stovky počítačů.
- 18. května 2000 – Český rozhlas zahájil provoz nového studiového domu v Římské ulici na Vinohradech.** Stalo se tak při příležitosti 77. výročí zahájení pravidelného rozhlasového vysílání na našem území. Programový ředitel ČRo Josef Havel označil akt přestřícení pásky při otevření studiového domu za „malý krok pro lidstvo, ale velký krok pro Český rozhlas“. Nový studiový dům má v roce 2003 vytvořit jednotný komplex s historickou budovou na Vinohradské třídě. Ředitel úseku komunikace ČRo Václav Hradecký v tiskové zprávě uvedl, že celková investice do studiového domu nepřesáhne 600 milionů korun. Přičemž část stavebně technologická představuje zhruba dvě třetiny celkových nákladů. Budova není zatížena úvěrem. Zastavěná plocha studiového domu je 1340 metrů čtverečných, obestavěný prostor 38 300 metrů krychlových. Budova má tři podzemní a devět nadzemních podlaží. Je v ní 98 kanceláří a pět archivů pro uložení 20 000 metrů písemných a zvukových dokumentů. Ve dvou patrech podzemních garáží je místo pro 87 automobilů. V budově je 36 studií pro vysílání a programovou přípravu. Vysílat se může šest rozhlasových programů současně. Ve studiích je 22 mixážních pultů, 52 CD přehrávačů, 40 párů reproduktorů a 86 mikrofonů. Počítačová a telefonní síť má přes 60 kilometrů kabelů a zhruba tři kilometry optických vláken. Slavnostní položení základního kamene studiového domu ČRo v Římské ulici v Praze se uskutečnilo 31. března 1998 (viz příslušné datum).

A2 – RADA ČESKÉ REPUBLIKY PRO ROZHLASOVÉ A TELEVIZNÍ VYSÍLÁNÍ – chronologický přehled

Rada České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání je jedním ze základních pilířů duálního systému vysílání. Její činnost upravuje zákon č. 103/1992 Sb. Rada ČR pro RTV je nejvyšším orgánem pro udělování a odnímání licencí a pro kontrolu dodržování mediálních zákonů.

1992

21. února 1992 – Česká národní rada schválila zákon č. 103/1992 Sb. o Radě České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání. Na základě tohoto dokumentu došlo k ustavení Rady ČR pro RTV. Rada České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání je nejvyšším orgánem pro udělování licencí a pro kontrolu dodržování mediálních zákonů. Rada ČR pro RTV má ze zákona devět členů, které volí Česká národní rada. Podle § 3, odstavce druhého jsou členy Rady ČR pro RTV vždy členové Federální rady zvolení ČNR, zánikem členství ve Federální radě zaniká členství v Radě ČR pro RTV. (Kompletní znění zákona č. 103/1992 Sb. viz Přílohy č. 3 – Mediální legislativa.)

březen 1992 – Ze zákona č. 103/92 Sb. vzniká mandát třem členům Rady ČR pro RTV, kteří byli do tohoto orgánu delegováni Federální radou pro rozhlasové a televizní vysílání. Prvními radními se tak stávají právník Milan Jakobec, novinář Vojtěch Lindaur a vědecký pracovník Antonín Vaněček.

19. března 1992 – Česká národní rada zvolila další čtyři členy Rady ČR pro RTV – a to ekonoma Jiřího Brože, psychologa Josefa Josefíka, redaktora Jiřího Koubka a technika Miroslava Pýchu. Zbýlá dvě místa v Radě zatím zůstala neobsazena.

duben 1992 – Rada ČR pro RTV přebírá na ministerstvu kultury agendu po bývalé mezirezortní komisi. Jde především o doklady o udělených licencích a četné žádosti o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Dokumentace nebyla převzata ve stavu, který by umožňoval bezprostředně s ní pracovat. Bylo nutné aktualizovat dříve podané žádosti a standardizovat jejich podobu tak, aby umožnily systémové zpracování.

duben 1992 – Rada ČR pro RTV zpracovala a schválila svůj jednací řád. Ten upravuje především průběh jednání Rady, mechanismus rozpravy a hlasování. Dále blíže definuje průběh licenčního řízení a vymezuje veřejné slyšení jako ústní jednání ve smyslu §21 správního řádu.

14. dubna 1992 – Česká národní rada zvolila na svém zasedání zbývající dva radní devítičlenné Rady ČR pro RTV. Členy regulačního orgánu se stali technik Bohuslav Hanuš a filolog Daniel Korte.

29. dubna 1992 – Česká národní rada schválila Statut Rady ČR pro RTV. Statut upravuje oproti zákonu č. 103/92 Sb. bližší podrobnosti o organizaci a činnosti Rady, Úřadu Rady a výši odměn členům Rady. Tento statut rovněž zavádí na návrh Rady institut veřejného slyšení, které je zde definováno jako obligátní součást licenčního mechanismu. Statut zpracovali členové Rady v průběhu dubna '92.

7. května 1992 – Rada ČR pro RTV si zvolila své vedení. Předsedou Rady se stal Daniel Korte a místopředsedou Josef Josefík. Nový předseda uvedl, že přijal tuto funkci s představou, že se bude podílet na práci orgánu, „který byl pro svoji specifickou koncipován jako instituce nezávislá na vládě a vlivu politických stran“.

13. srpna 1992 – Vedoucím Úřadu Rady ČR pro RTV je jmenován novinář Ladislav Jakl. Jakl je jmenován na základě výběrového řízení s platností od 18. srpna '92.

4. září 1992 – Rada ČR pro RTV schvaluje na svém zasedání statut Úřadu Rady. Usnesením Rady z 1. října '92 a v souladu se souhlasem ministerstva financí ČR byla vydána zřizovací listina Úřadu Rady.

16. listopadu 1992 – Do pracovního poměru je přijat první odborný pracovník Úřadu Rady. Přijímání zaměstnanců Úřadu Rady se zdrželo kvůli opožděnému schválení rozpočtu Rady ČR pro RTV. Rada a její Úřad sdílejí až do konce listopadu '92 pouze dvě kanceláře vybavené jediným počítačem a jednou telefonní linkou.

1. prosince 1992 – Rada ČR pro RTV využila služeb realitních kanceláří a podpisem smlouvy si pronajala na deset let samostatný objekt v Krátké ulici č. p. 10, Praha 10. A to v ceně 4000 Kč za metr čtverečný ročně, což činí úhrn ročního nájemného přibližně tři miliony korun ročně.

22. prosince 1992 – Česká národní rada přijala zákon č. 36/1993 Sb., o některých opatřeních v oblasti rozhlasového a televizního vysílání. Novela upravila formální fungování Rady a její financování. (Kompletní znění zákona č. 36/1993 Sb. viz Přílohy č. 3 – Mediální legislativa.)

31. prosince 1992 – Zaniká mandát tří členů Rady ČR pro RTV, kteří byli do tohoto orgánu delegováni Federální radou pro rozhlasové a televizní vysílání. Svou práci v Radě tak ukončili Milan Jakobec, Vojtěch Lindaur a Antonín Vaněček. Rada ČR pro RTV zároveň přebírá agendu po bývalé Federální radě pro rozhlasové a televizní vysílání.

1993

9. ledna 1993 – Rada ČR pro RTV vyhlásila řízení pro udělení licencí na dva celoplošné rozhlasové vysílací okruhy v pásmu VKV II. Uzávěrku žádostí stanovila na 25. ledna ve 12.00 hodin. (Další podrobnosti viz chronologické přehledy Rádio Alfa či Frekvence 1.)

únor 1993 – Rada ČR pro RTV se stěhuje do nového sídla. Opouští prostory v Praze 2, Vinohradské ulici č. p. 40 a přechází do budovy v Krátké ulici č. p. 10 v Praze 10.

3. února 1993 – Na uprázdněná místa v Radě ČR pro RTV (po třech členech Federální rady pro rozhlasové a televizní vysílání) zvolila Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR nové radní – a to důchodce Leopolda Hajíčka, podnikatele Vladimíra Mlatečku a historika Oldřicha Tomka.

22.–24. února 1993 – Uskutečnila se veřejná slyšení žadatelů o vysílání v pásmu VKV II. Před Radu předstoupilo patnáct z celkem osmnácti přihlášených zájemců o celoplošné rozhlasové vysílání. (Další podrobnosti viz chronologické přehledy Rádio Alfa či Frekvence 1.)

24. února 1993 – Rada hlasováním rozhodla o přidělení dvou licencí na celoplošné rozhlasové vysílání v pásmu VKV II. První získali předkladatelé projektu zpravodajsko-publicistického Rádía Alfa – společnost s ručením omezeným Kaskol. Druhou licenci obdržela akciová společnost R. G. Evropa 1, tvořená společnostmi Evropa 2 a Rádio Golem, na projekt rodinného rádia Frekvence 1. (Další podrobnosti viz chronologické přehledy Rádio Alfa či Frekvence 1.)

9. března 1993 – Rozhodnutí Rady ČR pro rozhlasové a televizní vysílání o udělení dvou licencí na celoplošné rozhlasové vysílání v pásmu VKV II nabylo právní moci.

24. března 1993 – Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR neschválila zprávu o stavu vysílání a činnosti Rady ČR pro RTV. Stalo se tak na návrh poslance Ondřeje Zeminy (ODS). Dolní parlamentní komora se usnesla na tom, že Rada musí vypracovat zprávu novou. Zprávu kritizovali převážně poslanci ODS. Například Petr Koháček označil dokument Rady za teoretickou úvahu. Rozhodování Rady je podle Koháčka subjektivní a neřídí se konkrétními pravidly. Před hlasováním o zamítnutí zprávy odmítli poslanci návrh zpravodaje Vladimíra Koronthályho (KDS), aby sněmovna dokument přijala. Nepřistoupili ani na doporučení klubu KDU-ČSL, aby zprávu pouze vzali na vědomí.

24. března 1993 – Poslanecká sněmovna schválila rozpočet Rady na rok 1993. Rozpočet počítá s celkovými výdaji ve výši 16 670 000 Kč. Investiční výdaje by měly činit 2 569 000 Kč, neinvestiční 14 101 000 Kč. Schvalování rozpočtu Rady znovu otevřelo diskusi o financování tohoto orgánu. Poslanec Tomáš Páv (ODS) upozornil, že novela zákona o Radě ČR pro RTV z prosince '92 zrušila ustanovení, podle kterého byla činnost Rady hrazena ze státního rozpočtu. Místo toho by měla být financována z výnosů koncesionářských poplatků ve výši 0,3 procenta. Poslanec Páv při rozpravě naznačil, že by reálný odhad takto získaných prostředků činil 7,5 milionu korun místo rozpočtovaných 16,7 milionu Kč. Ministerstvo financí a Nejvyšší kontrolní úřad ve svých stanoviscích potvrdily, že Rada má být financována pouze z koncesí a měla by tudíž do státního rozpočtu vrátit peníze, které z něho už byly uvolněny. Naproti tomu ústavně právní výbor sněmovny přiznává Radě možnost čerpat peníze jak z koncesí, tak ze státního rozpočtu. Sněmovna proto svým usnesením požádala vládu, aby urychleně vypracovala návrhy novel zákonů, které by odstranily nedostatky v právním a ekonomickém postavení Rady ČR pro RTV.

21. května 1993 – Poslanecká sněmovna projednávala novou verzi zprávy o stavu vysílání a o činnosti Rady ČR pro RTV. V závěrečném hlasování nedospěla sněmovna k žádnému konkrétnímu výsledku. Poslanci ODS, KDS a Levého bloku hlasovali pro neschválení zprávy Rady, což navrhl poslanec Ondřej Zemina (ODS). V rozpravě O. Zemina – mimo jiné – uvedl, že mu ve zprávě Rady chybí představa o licenční politice. Konstatoval rovněž, že dnešní činnost Rady, proti jejímž rozhodnutí je podáno několik žalob, začíná závažným způsobem diskreditovat koncepci duálního systému vysílání. Poslanec Jaroslav Sural (LB) ve svém vystoupení uvedl, že za kardinální problém považuje licenční

politiku Rady. Upozornil sněmovnu, že postavení Rady není legislativně přesně vymezeno a problém je třeba řešit komplexněji. Neprošel však ani návrh poslance Oldřicha Kužílka (ODA), aby sněmovna zprávu schválila. Podle Oldřicha Kužílka má proces schvalování zprávy pouze zástupný charakter, neboť ve skutečnosti jde o snahu otevřít cestu k odvolání Rady. Zpráva je podle něj kvalitní, výstižná a dokumentující velký objem práce, kterou Rada vykonala.

- 22. května 1993 – Předseda Křesťanskodemokratické strany (KDS) Václav Benda na tiskové konferenci prohlásil, že jeho strana považuje za potřebné odvolat Radu ČR pro RTV.** Podle Benda hodnotí KDS dosavadní „počiny Rady za nanejvýše problematické“. KDS by ráda celý systém v hromadných sdělovacích prostředcích zjednodušila. Benda řekl, že je to úkol dlouhodobý a „Rada by mohla do té doby natropit tak závažné škody“, že KDS hlasovala 21. května 1993 ve sněmovně pro její odvolání. Podle Benda jsou personální změny v Radě první etapou a ve druhé by KDS ráda v nejbližších měsících iniciovala zásadní změnu celého systému.
- 27. května 1993 – Daniel Korte odstoupil z funkce předsedy a člena Rady ČR pro RTV.** Jako důvod uvedl sílící tendence vedoucí k okleštění pravomocí Rady a její nezávislosti a ke zpolitizování celé situace: „V posledních měsících sílí tendence vedoucí k okleštění pravomocí Rady a její nezávislosti. Situace se silně zpolitizovala. Tento trend vyvrcholil při projednávání nové zprávy o stavu vysílání a činnosti Rady při schůzi Poslanecké sněmovny 21. května 1993, kde se zcela zřetelně projevilo, že vůbec nejde o kvalitu zprávy, nýbrž o Radu jako takovou, o princip nezávislé instituce. Změna postavení Rady v tom smyslu, jak často zaznívá z úst některých poslanců a samotného premiéra, případně politizace Rady by byly nešťastným krokem zpět. Na tomto procesu se nehodlám podílet.“ Podle Korteho „směřuje vývoj k ustavení čehosi, jako je ministerstvo informací. „To, že by vládní zmocněnec nahradil Radu, je výborný nápad,“ dodal ironicky. Odstupující předseda a člen Rady Daniel Korte ještě na tiskové konferenci ocenil roční existenci Rady: „...během své roční činnosti Rady výrazně přispěla k demonopolizaci a deetatizaci vysílání.“
- 1. června 1993 – Rada ČR pro RTV si na svém zasedání zvolila nového předsedu. Stal se jím historik Oldřich Tomek.** V rozhovoru pro ČTK Tomek konstatuje, že funkci přijal, protože ho o to většina členů Rady požádala a vyslovila mu důvěru. „Budu se snažit, aby Rada pokračovala ve své práci a plnila úkoly, které před ní čekají,“ dodal nový předseda. Oldřich Tomek odmítl v rozhovoru pro ČTK komentovat odstoupení Daniela Korteho a důvody, které ho k němu vedly.
- 3. června 1993 – Rada ČR pro RTV se rozhodla ustavit funkci tiskového mluvčího.** Do doby definitivního obsazení funkce mluvčího je vykonáváním pověřena dosavadní tajemnice Rady Marína Landová.
- 8. června 1993 – Rada ČR pro RTV odvolala vedoucího Úřadu Rady Ladislava Jakla. Novým vedoucím Úřadu Rady ČR pro RTV byl s účinností od 9. června jmenován Milan Jakobec.** O den později Rada podle svého statutu vyhlásila výběrové řízení na obsazení funkce vedoucího Úřadu Rady (s uzávěrkou přihlášek do 30. září 1993). Později Rada termín výběrového řízení na vedoucího Úřadu Rady prodloužila do 20. května 1994.
- 9. června 1993 – Odvolaný vedoucí Úřadu Rady Ladislav Jakl označil své sesazení z funkce za bezdůvodné a nešťastné.** Jakl dal odvolání do souvislosti se svou snahou v dobrém slova smyslu „zbyrokratizovat a zformalizovat“ chod vybudovaného úřadu. Byl k tomu podle svých slov veden cílem, aby kroky Rady byly „transparentní a institucionálně standartní“. Mluvčí Rady Marína Landová v následné reakci uvedla, že k odvolání Jakla vedla Radu nespokojenost se způsobem vedení úřadu a jeho administrativně-ekonomického chodu, nespokojenost s personální politikou a s nevyjasněnými kompetencemi. „Jaklova koncepce vytvářela dvojkolejný systém nezávislosti úřadu na Radě,“ dodala tisková mluvčí Rady.
- 15. září 1993 – Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR vzala na vědomí rezignaci Daniela Korteho na funkci předsedy Rady ČR pro RTV a na jeho členství v Radě.**
- 14. října 1993 – Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR ne zvolila nástupce Daniela Korteho do Rady ČR pro rozhlasové a televizní vysílání.** Nikdo z navržených kandidátů nezískal potřebný počet hlasů. Po odchodu Korteho z rady pracoval regulační orgán v neúplném složení (devítičlenná Rada měla jen osm členů). Opakované volby nového radního ohlásila sněmovna na listopad. Uvolněné místo v Radě po Danielu Kortem zůstalo neobsazené až do července '94. (Viz 2. 6. 1994.)
- 20. prosince 1993 – Rada vyjadřuje nesouhlas se záměrem Českého rozhlasu ukončit od 1. ledna 1994 vysílání stanice Radiožurnál na dlouhých vlnách.** Podle vedoucího Úřadu Rady Milana Jakobce není dosud uspokojivě ukončen přechod vysílání této stanice do pásma VKV II tak, aby byl zajištěn její kvalitní poslech na celém území ČR. Český rozhlas podle mínění Rady postupuje unáhleně, aniž by posluchače na změnu řádně připravil a bral ohled na ty, kteří nemají přijímače schopné přijímat

toto pásmo. „Definitivní ukončení vysílání zpravodajské stanice ČRo na dlouhých vlnách závažně narušuje přístup těchto posluchačů k informacím,“ píše se ve stanovisku Rady.

27. prosince 1993 – Generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek ve svém dopise předsedovi Rady Oldřichu Tomkovi vyjadřuje „zásadní, hluboký a ostrý“ nesouhlas se stanoviskem Rady k ukončení vysílání stanice Radiožurnál v pásmu dlouhých vln a ohlášeným změnám ve středovlnných sítích ČRo. Rozhlas k opuštění dlouhých vln vedou ekonomické důvody. Na dlouhých vlnách poslouchali Radiožurnál podle Ježka zejména zahraniční posluchači, nejvíce na Slovensku, kteří však koncesní poplatky neplatí. K možnému opuštění středních vln ze strany ČRo generální ředitel Ježek v dopise Radě napsal, že to byla právě Rada, která „svévolně rozdělila středovlnné frekvence na dvě vysílací sítě a odsoudila tak posluchače jednoho ze tří okruhů ČRo nejen k poslechu na méně kvalitních středních vlnách, ale dokonce na středovlnné síti, která v žádném případě území ČR nepokrývá (stanice Praha). Český rozhlas naopak od začátku tvrdí, že středovlnná síť existuje v ČR pouze jedna. To však zřejmě naráží na lobbistické kroky s.p. Správa radiokomunikací, který by po přijetí této teze přišel o několik desítek milionů korun ročně“.

1994

22. ledna 1994 – Rada ČR pro RTV na tiskové besedě v Českých Budějovicích ústy svého předsedy Oldřicha Tomka tvrdí, že ohlašované ukončení vysílání ČRo na středních vlnách, které má ekonomické důvody, bude mít „nedobrý dopad na posluchačskou obec“. Většina domácností v ČR není podle Rady dostatečně vybavena pro příjem vysílání na jiných vlnových rozsazích. Rada proto vypisuje licenční řízení na privatizaci středních vln. Protože zájem ze strany soukromých provozovatelů je podle Oldřicha Tomka zatím minimální, bude Rada v případě neúspěchu licenčního řízení „iniciovat změnu zákona o Českém rozhlase“.

březen 1994 – Na základě dohody je uvolněn z funkce vedoucího Úřadu Rady Milan Jakobec. Vedením Úřadu byla do doby ukončení výběrového řízení pověřena Marina Landová.

21.–22. března 1994 – Uskutečnila se veřejná slyšení žadatelů o vysílání na středních vlnách. Před Radu předstoupilo pět zájemců o privatizaci středovlnné sítě (Další podrobnosti viz chronologický přehled Rádio Echo.)

30. března 1994 – Předseda Rady Oldřich Tomek se v rozhovoru pro ČTK vyslovil pro novelu zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. „Je velice potřebné, měla by vyřešit závažné nedostatky v oblasti komerční, zejména otázku reklam, vkládání reklamních šotů do filmů a pořadů,“ konstatoval předseda Rady. Oldřich Tomek ještě doplnil, že novela zákona by měla upravit i činnost Rady samotné, neboť má nově stanovit i formu udělování licencí. „Stále procházíme fází doladování mechanismů správního řízení. Jeho nedostatky a nevyjasněnosti se staly důvodem i pro některá soudní jednání a pře ze strany žadatelů,“ míní Tomek. V neposlední řadě by novelizace měla definitivně vyřešit způsob financování Rady: „...zda bude Rada zařazena do státního rozpočtu, či zda bude nadále financována určitým procentem z koncesionářských poplatků...“ uvedl předseda Rady v rozhovoru pro ČTK.

15. dubna 1994 – Rada ČR pro rozhlasové a televizní vysílání udělila licenci pro celoplošné rozhlasové vysílání na středních vlnách společnosti Rádio Echo. Stalo se tak na zasedání Rady (Další podrobnosti viz 15. 4. 1994 chronologického přehledu Rádio Echo.)

20. dubna 1994 – Stálá parlamentní komise pro sdělovací prostředky projednala výroční zprávu o stavu vysílání a o činnosti Rady ČR pro RTV. Poslanci však nebyli schopni kvůli rozdílnosti svých názorů přijmout žádné stanovisko. Přípomínky členů parlamentní komise směřovaly zejména k některým rozhodnutím Rady při udělování licencí.

12. května 1994 – Parlamentní výbor pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu nedoporučil Poslanecké sněmovně ke schválení výroční zprávu Rady o stavu vysílání a její činnosti. Usnesení výboru navrhl poslanec Martin Příbáň (ODS) a podpořila jej většina přítomných koaličních a opozičních poslanců. Usnesení výboru uvádí, že zpráva neobsahuje koncepci rozvoje vysílání. Zpráva dále podle výboru uvádí neúplné a sporné údaje o průběhu některých licenčních řízení, přičemž v přijatém usnesení je konkrétně zmínka o regionálním vysílání v oblasti Zlínska. Výbor vyjádřil i své znepokojení nad situací kolem vysílání TV Nova.

12. května 1994 – Proti usnesení sněmovního výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu se ostře ohradil poslanec Vladimír Koronthály (KDS). Koronthály podle svých slov již

dlouho tak lživé usnesení neslyšel. „Tady v podstatě nejde o to, zda Rada jedná dobře nebo špatně. Tady jde o to, že ...určité skupiny chtějí Radu odvolat, ať to stojí, co to stojí,“ dodal poslanec. V následné reakci navrhovatel usnesení poslanec Martin Přibáň (ODS) spekulace o snáhách odvolat Radu odmítl.

- 2. června 1994 – Poslanecká sněmovna neschválila zprávu o stavu vysílání a o činnosti Rady ČR pro RTV. Pro usnesení sněmovny, kterým se zpráva neschvaluje, hlasovalo 129 poslanců, 11 bylo proti, 37 členů sněmovny se zdrželo hlasování a dva nehlasovali.** Zprávu Rady odmítli všichni přítomní zákonodárci za ODS, Levý blok, SPR-RSČ a LSU, 10 poslanců KDU-ČSL, sedm poslanců ČMSS, sedm poslanců KDS, čtyři členové klubu LSNS, čtyři nezařazení poslanci, tři zákonodárci z ČSSD a Tomáš Ježek (ODA). Sněmovna požádala ve svém usnesení Radu, aby svoji zprávu doplnila například o koncepci rozvoje vysílání, o pravidla a průběh licenčního řízení na satelitní vysílání apod. Sněmovna Radě uložila, aby ji do 17. června informovala o právním stavu soukromého celoplošného televizního vysílání (TV Nova). Stálou parlamentní komisí pro sdělovací prostředky sněmovna vyzvala, aby do 30. června '94 uskutečnila pohovory s kandidáty na neobsazené členské místo v Radě.
- 7. června 1994 – Rada ČR pro RTV zveřejnila stanovisko, ve kterém varuje před zrušením tohoto orgánu.** „Vzhledem k nynější situaci se zvýšilo nebezpečí, že v souvislosti s odvoláním Rady bude učiněn pokus zlikvidovat Radu jako nezávislou instituci v oblasti rozhlasového a televizního vysílání. V naší zemi se však Rada za celou dobu svého působení nesetkala s hodnocením výsledků své práce jako celku, a to ani kritickým. Veškerá publicita, která se Rady týkala, se zabývala pouze jednotlivými rozhodnutími Rady, zejména v případech, kdy se objevil subjekt nebo lobby, kterému rozhodnutí Rady z nějakého důvodu nevyhovovalo. Tyto výhrady pak byly tím jediným, s čím byla veřejnost seznámena,“ stojí v prohlášení Rady.
- 10. června 1994 – Předsedové filmového a televizního svazu vydali prohlášení proti zrušení Rady ČR pro RTV.** Za nutnou součást demokratického systému považují existenci Rady ČR pro RTV předseda Českého filmového svazu Jaromír Kallista a předseda Českého televizního svazu Martin Skyba. Prohlášením reagují na zamítnutí zprávy o stavu vysílání a činnosti Rady Poslaneckou sněmovnou a na následné úvahy o zrušení Rady. „Rada musí fungovat nezávisle a bez nátlaku jakýchkoli podnikatelských či parlamentních lobby... V Radě vidíme jeden z důležitých orgánů, který je schopen čelit materializaci životních ideálů a vytrácení základních duchovních hodnot ve sdělovacích prostředcích...“ píše se v dokumentu.
- 20. června 1994 – Místopředseda sněmovny a předseda stálé parlamentní komise pro sdělovací prostředky Jan Kasal předpovídá, že na červencové schůzi dolní parlamentní komory bude odvolána stávající a ustavena nová Rada ČR pro RTV.** Kasal to prohlásil na tiskové konferenci v Pardubicích. Podle něj sněmovna odmítne i dopracovanou verzi Rady. Kasal si neumí představit, že by při neexistenci rady zůstala přes prázdniny do října „tato oblast opuštěná“, že by mnoho vysílacích stanic využilo situace, „protože by je neměl kdo kontrolovat“.
- 21. června 1994 – Liberální strana národně sociální (LSNS) je pro odvolání stávající a ustavení nové Rady ČR pro RTV. Na tiskové konferenci to sdělil předseda LSNS Pavel Hirš.** Podle něj poslanecký klub LSNS odmítne dopracovanou zprávu Rady: „Jsem přesvědčen, že je třeba ustavit radu novou, která bude přísně dbát všech zákonů a legislativních norem.“ Jako příklad nedodržování mediálních zákonů Pavel Hirš uvedl, že celoplošné televize neposkytují dostatečný prostor opozičním stranám a jejich zpravodajství je tudíž nevyvážené.
- 22. června 1994 – Stálá parlamentní komise pro sdělovací prostředky projednala dodatek zprávy o stavu vysílání a činnosti Rady ČR pro RTV.** Jednání komise však skončilo bez přijetí konkrétního usnesení. Předseda komise a místopředseda sněmovny Jan Kasal po jednání prohlásil, že postoje členů komise k dodatku byly zcela rozdílné, takže tento sněmovní orgán neschválil ani kladné, ani záporné usnesení.
- 22. června 1994 – Parlamentní výbor pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu schválil doplněk zprávy Rady ČR pro RTV.** Přijetí dodatku zprávy Rady podpořilo v opakovaném hlasování sedm poslanců, šest se hlasování zdrželo a nikdo nebyl proti. Důvodem, proč výbor doplněk schválil, byly obavy, že v případě opětovného nepřijetí zprávy a odvolání členů Rady nebude politická vůle zvolit její nové členy. Jeden z poslanců výboru Jaroslav Sural (LB) prozradil ČTK, že tím by mohlo vzniknout vakuum, během něhož nebude nikdo, kdo by plnil roli Rady například v otázce udělování licencí, kontroly dodržování licenčních podmínek apod. Další člen výboru, Martin Přibáň (ODS), naznačil, že jedinou podmínkou pro případné odvolání Rady by musela být alespoň rámcová shoda v tom, že nová Rada bude ustavena ihned.